

Arrest

nr. 284 833 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 / 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 per J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 15 december 2022 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstukken II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. JASPAERT, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 4 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

1.3. Op 24 oktober 2022 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 25 oktober 2022 stemmen de Oostenrijkse overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, § 5, van de Dublin III-Verordening.

1.5. Verweerder treft op 14 november 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze bijlage is de thans betreden akte, die als volgt luidt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: H(...)

voornaam: M(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H(...), M(...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, bood zich op 18/10/2022 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 18/10/2022 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 04/10/2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 21/10/2022.

Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde eveneens dat zijn broer, H(...), M(...), geboren op 01/09/1979, in België verblijft en subsidiaire bescherming geniet (OV (...)). Verder maakte hij melding van een broer en twee neven die in Duitsland verblijven en erkend zijn.

De betrokkene is in het bezit van een origineel paspoort met nummer (...), afgegeven op 29/12/2005. Daarnaast legde hij zijn militair boekje, met nummer 1439, afgegeven door het Ministerie van Defensie van Syrië, neer. De betrokkene verklaarde nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort.

De betrokkene verklaarde dat hij Syrië eind 2017, begin 2018 verlaten heeft omwille van de oorlog. Hij verklaarde dat hij naar Turkije gereisd is, waar hij drie à vier jaar verbleef. Omdat hij gerepatriëerd zou worden naar Syrië, verliet hij Turkije in september 2022 met als doel naar België te gaan. Hij verklaarde dat hij via Griekenland, Albanië, Kosovo, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België gereisd is, waar hij op 14/10/2022 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn oudste broer er woont en hij bij hem in de zaak zou kunnen werken. Omwille van deze reden uitte hij eveneens bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk. Daarnaast stelde hij niet te willen terugkeren naar

Oostenrijk omdat hij geen enkel belang heeft in Oostenrijk. Hij verklaarde dat hij er voorgelogen werd wat de vingerafdrukken betreft.

Op 24/10/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Zij stemden op 25/10/2022 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Wenen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk. Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Op 24/10/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Zij stemden op 25/10/2022 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Oostenrijk de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van

de asielaanvraag van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Oostenrijkse instanties besluiten dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan hierbij opgemerkt worden dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties hun internationale verplichtingen nakomen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Oostenrijk kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn oudste broer er woont en hij direct bij hem in de zaak zou kunnen beginnen werken. Omwille van deze reden uitte hij eveneens bezwaar tegen een terugkeer naar Oostenrijk. Hij stelde in Oostenrijk geen enkel belang te hebben. Vooreerst dienen we hieromtrent te benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Tevens dienen we te benadrukken dat de betrokkene meerderjarig is. Verordening 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). Het in België verblijvende familielid van de betrokkene, zijnde zijn broer, kan ten overstaan van de betrokkene echter niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We benadrukken hierbij dat de betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende familielid. Tot op heden werden in het kader van de asielprocedure van de betrokkene geen medische attesten of andere documenten aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat de betrokkene geen gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende familielid. Er kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevordert kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij er voorgelogen werd in verband met de vingerafdrukken. Hij stelde dat er een politiecontrole was, dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven en dat hij indien hij dat niet zou doen, riskeerde om teruggestuurd te worden naar Hongarije. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Tevens wensen we hieromtrent op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene verklaarde dat hij voorgelogen werd in verband met de vingerafdrukken. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Oostenrijk de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: “zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen”.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update”, laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublin Verordening 604/2013 terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar

Oostenrijk. "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria" (p. 56). Het rapport vermeldt tevens dat Dublin-terugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft. "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system" (p. 56).

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen. "Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres" (pp. 105-106). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (p. 106).

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. "Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures" (p. 89). In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding. "The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each." (p. 88).

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. "With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act" (p. 35). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (p. 35).

We beamen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud in goede gezondheid te verkeren. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voornamelijk geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

De betrokkene verklaarde dat er in Oostenrijk geen medische diensten waren. Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. "The initial medical examination of asylum seekers after their initial

admission to a reception centre (EAST or VQ) is usually conducted within 24 hours” (p. 114). Iedere verzoeker die “basic care” krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. “Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance” (p. 114). Verzoekers die geen “basic care” meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen. “If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment” (p. 114). Het rapport vermeldt eveneens dat het aantal plaatsen voor asielzoekers met speciale noden, zoals een handicap, ernstige psychische ziektes, chronische ziektes, enz., tijdens de laatste jaren toegenomen is. In Wenen zijn er bijvoorbeeld mobiele teams van psychologen die therapie aanbieden aan mensen in de Basic Care faciliteiten (pp. 122-126).

Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in het geval van speciale noden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.

(...)”

1.6. Verweerder treft op 2 februari 2023 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 6 februari 2023 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, gekend onder rolnummer RvV 287 972.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken

dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.2.1. Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, § 1, van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, § 2, van de Vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

2.2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.3.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen motiveert verzoeker het uiterst dringende karakter van onderhavig verzoek als volgt:

“Toen het beroep tegen de “bijlage 26^{quater}” op 15 december 2022 werd ingediend, was er nog geen imminent gevaar op (gedwongen) verwijdering naar Oostenrijk voor verzoeker die inwoont bij zijn broer die erkend subsidiair beschermde is, zodat enkel een ‘normaal’ verzoek tot schorsing en beroep tot nietigverklaring kon worden ingediend.

Een vordering in UDN dient steeds de uitzondering te blijven, gezien de verregaande impact op de rechten van verdediging van de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook gezien de verregaande impact op de werking van de RvV. Indien een weigeringsbeslissing wordt afgeleverd zonder opsluiting dringt bij een ernstige reden tot beroep zich dan ook een “normale beroepsprocedure” op hetgeen door verzoeker gevolgd werd. Op 2 februari 2023 wordt dit gevaar op (gedwongen) verwijdering van verzoeker uit België mits Dublin-terugleiding naar Oostenrijk nu plots wél imminent door het oppakken van verzoeker, mits opsluiting van verzoeker in het gesloten centrum 127bis te STEENOKKERZEEL.

Onmiddellijk wordt ook tegen de afzonderlijke beslissing waarmee verzoeker wordt opgesloten (nl. een “beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat”) een afzonderlijk verzoek tot schorsing in UDN ingediend.

Onderhavig verzoek tot activeren van de procedure met rolnummer RvV 285.432, minstens wat betreft het luik “schorsing”, geschiedt bij deze dan ook op de meest diligent mogelijke wijze.

Verzoeker heeft dan ook diligent gereageerd, terwijl de hoogdringendheid bewezen is.”

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden akte werd getroffen op 14 november 2022 en dat verzoeker sedert 2 februari 2023 wordt vastgehouden in het gesloten centrum van Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten. Omdat er nog geen zittingsdatum was bepaald voor zijn schorsingsverzoek en hij ondertussen wordt vastgehouden, is verzoeker genoodzaakt een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

2.2.3.3. In zijn nota met opmerkingen betwist verweerder de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan

2.2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.4.1. In zijn verzoekschrift dat op 6 februari 2023 werd ingediend om bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te verkrijgen van de reeds aanhangige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Verweerder stelt dat BELGIË niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dewelke volgens verweerder aan OOSTENRIJK toekomt.

Verweerder laat daarbij na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar OOSTENRIJK degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de actuele algemene situatie in dat land, om zo correct mogelijk te beoordelen of er ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in OOSTENRIJK systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Bovendien is de broer van verzoeker duurzaam verblijfsgerechtigd in BELGIË (als subsidiair beschermde van Syrische herkomst). Hij neemt de opvang voor verzoeker op zich, waardoor verzoeker van hem afhankelijk is.

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de actuele algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, T./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk; § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

** * **

Bij de beoordeling van de asielprocedure en de garanties die aan de asielaanvrager worden gegeven in OOSTENRIJK gaat verweerder in casu voornamelijk uit van enkele selectieve vermeldingen uit het meest recente AIDA rapport (zie selectie onder stuk 5). Deze vermeldingen zijn echter onvolledig en zeer selectief. Er worden daarnaast geen andere, recentere bronnen onderzocht om na te gaan of de garanties in OOSTENRIJK voldoende geboden worden, hetgeen niet het geval is.

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt de weigeringsbeslissing (bijlage 26quater – stuk 1) dat de opvangvoorzieningen in OOSTENRIJK er over het algemeen op vooruit gegaan zijn.

Daarnaast verwijst de DVZ naar de passage in het AIDA rapport waarin gesteld wordt dat er geen plaatsgebrek is in de opvangcentra. Dit is niet correct, of minstens veranderd sinds de laatste rapportering van AIDA.

OOSTENRIJK kampt wel degelijk met een enorm plaatsgebrek in haar opvanginfrastructuur, mede als gevolg van de enorme toestroom aan Oekraïense vluchtelingen van dit jaar. Hierdoor lopen 5000 verzoekers om internationale bescherming – vooral Syrische en Afghaanse mannen, zoals de verzoeker in casu – het risico om op straat te belanden (stuk 6a). Op vandaag worden vele verzoekers om internationale bescherming in OOSTENRIJK ‘gehuisvest’ in tenten. Dit gebrek aan opvangcapaciteit voor verzoekers om internationale bescherming in OOSTENRIJK wordt bevestigd door verschillende kanalen (stuk 6a t.e.m. 6f):

“The count of refugees arriving in Austria has reached 70,000 this year, tripling that of 2021, not including Ukrainian refugees. The most dominant countries of origin are Afghanistan, Iraq, Syria and India, with Chancellor Karl Nehammer saying, “The gauge is full in Austria,” on 11 October.

Calling on Austria’s nine federal states to create housing for refugees, Gerhard Karner warned of the severe situation on 13 October and said that “Tents may also need to be set up,” a comment that received significant backlash.” (stuk 6b)

Vrij vertaald:

“Het aantal vluchtelingen dat in Oostenrijk aankomt, heeft dit jaar de 70.000 bereikt, een verdrievoudiging ten opzichte van 2021, de Oekraïense vluchtelingen niet meegerekend. De meest dominante landen van herkomst zijn Afghanistan, Irak, Syrië en India, waarbij bondskanselier Karl Nehammer op 11 oktober zei: “De meter is vol in Oostenrijk”.

Gerhard Karner riep de negen deelstaten van Oostenrijk op om huisvesting voor vluchtelingen te creëren en waarschuwde op 13 oktober voor de ernstige situatie en zei dat “er misschien ook tenten moeten worden opgezet”, een opmerking die veel terugslag kreeg.”

En ook:

“Around 5,000 people – mostly men from Syria and Afghanistan – may be facing the prospect of sleeping on the streets in Austria as the country’s state governors argue with the federal interior minister, Gerhard

Karner, about who is responsible for accommodating them. The problem has arisen mainly because the space normally offered to asylum seekers is currently being filled by refugees from the war in Ukraine. In an effort to address the issue, the government recently had tents set up, only to face a barrage of opposition from local communities and state and city leaders. Some of the tents have subsequently been taken down – on Wednesday 100 men who had been housed in tents in St. Georgen im Attergau, northeast of Salzburg, were forced to leave after a decision by the mayor, and moved to accommodation elsewhere in the state.” (stuk 6a)

Vrij vertaald:

“Ongeveer 5.000 mensen – voornamelijk mannen uit Syrië en Afghanistan – worden mogelijk geconfronteerd met het vooruitzicht om op straat te slapen in Oostenrijk, aangezien de gouverneurs van het land ruzie maken met de federale minister van Binnenlandse Zaken, Gerhard Karner, over wie verantwoordelijk is voor de opvang van hen. Het probleem is vooral ontstaan doordat de ruimte die normaal aan 7 asielzoekers wordt geboden momenteel wordt ingenomen door vluchtelingen uit de oorlog in Oekraïne.

In een poging het probleem aan te pakken, liet de regering onlangs tenten opzetten, maar stuitte op een spervuur aan tegenstand van lokale gemeenschappen en staats- en stadsleiders. Sommige tenten zijn vervolgens afgebroken – op woensdag werden 100 mannen die in tenten waren gehuisvest in St. Georgen im Attergau, ten noordoosten van Salzburg, gedwongen te vertrekken na een besluit van de burgemeester en verhuisden naar accommodatie elders in de staat.”

En ook:

“Workers started taking down the 17 white tents on Monday after the mayor ruled they were unsafe, “inhumane” and wouldn’t survive the next storm.” (stuk 6c)

Vrij vertaald: “Arbeiders begonnen maandag met het neerhalen van de 17 witte tenten nadat de burgemeester oordeelde dat ze onveilig, “onmenselijk” waren en de volgende storm niet zouden overleven.”

En ook:

“Around 5,000 people, mostly men from Syria and Afghanistan, risk having to sleep in the streets of Austria as the country is in negotiations with the Federal Minister of the Interior, Gerhard Karner, over who is responsible for their accommodation, SchengenVisaInfo.com reports.” (stuk 6d)

Vrij vertaald:

“Ongeveer 5.000 mensen, voornamelijk mannen uit Syrië en Afghanistan, riskeren te moeten slapen op de straten van Oostenrijk, aangezien het land in onderhandeling is met de federale minister van Binnenlandse Zaken, Gerhard Karner, over wie verantwoordelijk is voor hun accommodatie, meldt SchengenVisaInfo.com.”

UNHCR riep de Oostenrijkse overheid begin november al op om dringend oplossingen te voorzien voor dit probleem (stuk 6e). Aangezien dit een probleem is van de laatste maanden, staat dit nog niet expliciet vermeld in het rapport van AIDA (dat slechts rapporteerde tot april 2022). Hier dient echter wel rekening mee te worden gehouden wanneer personen worden teruggestuurd naar OOSTENRIJK, aangezien het niet voorzien van opvang verzoekers hun basisrechten ontzegt.

Het AIDA rapport haalt het gebrek aan plaatsen wel reeds kort aan:

“In July 2021, asyloordination and several NGOs working in the field of refugee care jointly sent a letter to the Ministry of the Interior pointing to the insufficient funding and the fact that this financial burden lies entirely with the NGOs, which is no longer sustainable. The letter was not published but urged the authorities to increase daily rates and an annual valorisation. The increasing number of asylum applications in 2021 has led to bottlenecks in the distribution of asylum seekers among the provinces, as there is not enough reception capacity.”

Vrij vertaald:

“In juli 2021 stuurden asielcoördinatie en verschillende ngo's die werkzaam zijn op het gebied van vluchtelingen zorg gezamenlijk een brief aan het ministerie van Binnenlandse Zaken wijzend op de ontoereikende financiering en het feit dat deze 8 financiële last volledig bij de ngo's ligt, wat niet langer houdbaar is. De brief werd niet gepubliceerd, maar drong er bij de autoriteiten om de dagtarieven te verhogen en een jaarlijkse valorisatie. Het toenemende aantal asielzoekers asielaanvragen in 2021 heeft geleid tot knelpunten in de verdeling van asielzoekers over de provincies, aangezien er onvoldoende opvangcapaciteit is.” (stuk 5)

Hier dient zeker rekening mee gehouden te worden aangezien verzoeker in BELGIË bij zijn broer (de heer H(...) M(...)) kan verblijven, terwijl hij in OOSTENRIJK niemand heeft. Bij een terugkeer naar OOSTENRIJK loopt verzoeker door het huidige gebrek aan opvangplaatsen (waardoor vooral Syriërs (zoals verzoeker) en Afghanen geraakt worden) het gevaar om op straat te belanden. Hoewel dit probleem verder rijkt dan OOSTENRIJK alleen, heeft verzoeker in BELGIË wél de mogelijkheid om gehuisvest te worden aangezien hij bij zijn broer verblijft. Dit toont aan dat er een afhankelijkheidsband aanwezig is tussen beide broers. Zonder zijn broer zou verzoeker hoe dan ook op straat belanden. Hierdoor zou hij,

in zijn individuele geval, blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, artikel 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève.

Deze andere bronnen, die wel degelijk gewag maken van een significant gebrek in de opvangcapaciteit van OOSTENRIJK, worden niet onderzocht door de DVZ in de bestreden beslissing (hoewel de eerste reeds dateren van begin oktober 2022). De bestreden beslissing kijkt niet verder dan het AIDA-rapport dat de situatie slechts tot april 2022 weergeeft. Ervan uitgaan dat de situatie niet veranderd is, terwijl zich tussentijd een opvangcrisis afspeelt, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige, correct gemotiveerde beslissing vereist immers dat verschillende onafhankelijke bronnen worden onderzocht, om tot een correcte volledige beslissing te kunnen komen.

Ook wat betreft de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in OOSTENRIJK worden bemerkingsen gemaakt door het AIDA rapport:

“In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than three days, he or she will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary medical treatment. Some of them come to the NGO-run health project AMBER MED with doctors providing treatment on a voluntary basis.” (stuk 5)

Vrij vertaald:

“In de praktijk is deze bepaling echter niet altijd gemakkelijk toe te passen. Als een asielzoeker door gewelddadig gedrag of een afwezigheid van meer dan drie dagen in het EAST de basiszorg heeft verloren, krijgt hij of zij geen medische bijstand, omdat wordt aangenomen dat hij of zij de medische post in het EAST heeft kunnen bezoeken. Aangezien deze asielzoekers echter niet meer in het EAST zijn geregistreerd, zullen zij niet worden toegelaten en er geen medische behandeling krijgen. Zonder ziektekostenverzekering of toegang tot de medische post van het EAST kunnen asielzoekers ernstige moeilijkheden ondervinden om de nodige medische behandeling te krijgen. Sommigen van hen komen naar het door een NGO geleide gezondheidsproject AMBER MED, waar artsen zich op vrijwillige basis laten behandelen.”

Het is aldus duidelijk dat de gezondheidszorg in OOSTENRIJK, die ter beschikking staat voor verzoekers om internationale bescherming, te wensen over laat.

Bovendien haalde verzoeker meermaals aan de vrees te hebben om teruggestuurd te worden naar HONGARIJE. Deze vrees is niet onterecht aangezien OOSTENRIJK zich wat betreft migratiebeleid aansluit bij landen als SERVIË en HONGARIJE. Deze landen sloten recentelijk een akkoord om “illegale” migratie tegen te gaan. Ze willen op die manier een signaal sturen naar de rest van de Europese Unie om een strenger migratiebeleid te voeren.

De Oostenrijkse bondskanselier, Karl NEHAMMER, wil met dit akkoord o.a. SERVIË financieel ondersteunen voor het deporteren van migranten naar hun thuisland (aangezien SERVIË geen deel uitmaakt van de EU):

“Austrian Chancellor Karl Nehammer told reporters after the meeting that the joint action plan would include increased police cooperation along the borders as well as supporting Serbia when it comes to deporting migrants back to their home countries.

“We will directly support Serbia to carry out repatriations and not only support technical know-how, but also do everything possible that is necessary, and financially support them,” Nehammer said.” (stuk 7a)

Vrij vertaald:

“De Oostenrijkse bondskanselier Karl Nehammer vertelde verslaggevers na de bijeenkomst dat het gezamenlijke actieplan meer politiesamenwerking langs de grenzen zou omvatten en Servië zou ondersteunen bij het deporteren van migranten naar hun thuisland.

“We zullen Servië rechtstreeks ondersteunen bij het uitvoeren van repatriëringen en niet alleen technische knowhow ondersteunen, maar ook al het mogelijke doen dat nodig is, en hen financieel ondersteunen”, zei Nehammer.” (stuk 7a)

Het is aldus duidelijk dat het politieke klimaat in OOSTENRIJK zich enorm kant tegen verzoekers om internationale bescherming:

“The MoU was signed in Belgrade on Wednesday as Serbian President Aleksandar Vučić met with Hungarian Prime Minister Viktor Orbán and Austrian Chancellor Karl Nehammer, Vreme reported.

The EU asylum system has failed, Nehammer told the press. “Asylum a la Carte” would have to end, and “asylum tourism” would have to be stopped, Nehammer added.

The summit saw Austria sign a memorandum of understanding with Serbia and Hungary, which is meant to bolster the cooperation between the three countries. The goal: fighting illegal migration, terrorism and organised crime while clearly separating asylum and migration.

Austrian asylum seeker numbers are triple those of last year. The Austrian conservative party ÖVP is looking to position itself as a “hawk” on migration and refugees ahead of the 2024 election, an approach that last saw it win in 2017.

(...)

The three countries hope to send a strong signal to Brussels, Vucic highlighted. Neither Serbia nor Hungary is too popular in the EU these days, given their Russiafriendly policy.” (stuk 7b)

Vrij vertaald:

“Het MoU werd woensdag in Belgrado ondertekend toen de Servische president Aleksandar Vučić een ontmoeting had met de Hongaarse premier Viktor Orbán en de Oostenrijkse kanselier Karl Nehammer, rapporteerde Vreme.

Het EU-asielsysteem heeft gefaald, vertelde Nehammer aan de pers. “Asiel à la Carte” zou moeten stoppen en “asieltoerisme” zou moeten worden gestopt, voegde Nehammer eraan toe.

Tijdens de top ondertekende Oostenrijk een memorandum van overeenstemming met Servië en Hongarije, dat bedoeld is om de samenwerking tussen de drie landen te versterken. Het doel: illegale migratie, terrorisme en georganiseerde misdaad bestrijden en asiel en migratie duidelijk van elkaar scheiden.

Het aantal asielsezoekers in Oostenrijk is drie keer zo hoog als vorig jaar. De Oostenrijkse conservatieve partij ÖVP wil zichzelf positioneren als een “havik” op het gebied van migratie en vluchtelingen in de aanloop naar de verkiezingen van 2024, een aanpak die haar de winst opleverde in 2017.

(...)

De drie landen hopen een sterk signaal te geven aan Brussel, benadrukte Vucic. Noch Servië, noch Hongarije zijn tegenwoordig populair in de EU, gezien hun Ruslandvriendelijke beleid.”

Verzoeker vluchtte via SERVIË en HONGARIJE naar OOSTENRIJK, waardoor zijn vrees om teruggestuurd te worden naar één van deze landen reëel is.

Gelet op dit alles mag afdoende blijken dat oordelen dat verzoeker terug naar OOSTENRIJK dient te keren, een inbreuk op het recht op een menswaardig bestaan en het recht op een regelmatige asielprocedure zou uitmaken. Dit aangezien verzoeker het risico loopt om er op straat te beladen terwijl hij hier in BELGIË bij zijn broer kan verblijven van wie hij afhankelijk is. Bovendien loopt hij (bij terugkeer naar OOSTENRIJK) het risico om teruggestuurd te worden naar HONGARIJE.

Anders oordelen zou bovendien in strijd zijn met het non-refoulementbeginsel, zoals vervat in artikel 3 EVRM en artikel 1 juncto artikel 33 VN-Vluchtelingenverdrag, alwaar een asielsezoeker reeds vanaf diens verzoek om internationale bescherming moet beschermd worden tegen een uitwijzing naar een land waar verzoeker risico loopt om onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, of een land dat op zich een uitwijzing naar een dergelijk land mogelijk maakt.

Een terugkeer naar OOSTENRIJK zou aldus een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, artikel 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Onderhavig middel is – minstens prima facie – ernstig en gegrond te noemen, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging noodzakelijk is ter bewaring van de gerechtvaardigde belangen van verzoeker.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 16, § 1, van de Dublin III-Verordening, juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn tweede middel uiteen als volgt:

“Artikel 16 (1) van de Dublin III-verordening bepaalt:

“(…)”

Daarnaast bepalen de soevereiniteits- en humanitaire clausules uit artikel 17 van de Dublin III-verordening:

“1. (...)

2. (...)”

In casu verblijft de broer van verzoeker in BELGIË met een B-kaart, als subsidiair beschermde. Hoewel de bijlage 26quater stelt dat verzoeker geen gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende familielid, waar aan toegevoegd wordt:

“Er kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.” (stuk 1)

De afhankelijkheidsband ten aanzien van een familielid moet echter individueel en in de huidige context beoordeeld worden. Sedert één jaar is er een ernstige opvangcrisis aan de gang in BELGIË (net als in

OOSTENRIJK). Hierdoor komen (eerste) verzoekers om internationale bescherming, waaronder ook gezinnen met kinderen, op straat terecht wegens onvoldoende opvangcapaciteit. Het EHRM legde BELGIË hiervoor reeds voorlopige maatregelen op en verplicht de Belgische staat om de bevelen van de arbeidsrechtbank na te leven zodat aan verzoekers om internationale bescherming huisvesting en materiële bijstand wordt geboden om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien (stuk 8a en 8b). Dit wordt op heden niet nageleefd door de Belgische overheid.

Ook verzoeker ontving de mededeling van Fedasil dat er op heden geen plaats is in het opvangnetwerk voor hem, waardoor aan hem (in strijd met verschillende internationale mensenrechtenverdragen) geen opvangplaats wordt toegekend (stuk 9).

Zonder de hulp van zijn broer in BELGIË, komt verzoeker dus op straat terecht en dat in het midden van de winter met (nachtelijke) temperaturen onder het vriespunt. Dit zorgt ervoor dat verzoeker zijn basisbehoeften niet meer zou kunnen vervullen. Zeker aangezien, door het grote aantal verzoekers om internationale bescherming die op straat dienen te overleven, bezorgdheden worden geuit omtrent de verspreiding van ernstige ziektes zoals difterie, tuberculose en schurft (stuk 9a, 9b en 9c).

Ook in OOSTENRIJK dienen verzoekers om internationale bescherming op straat te slapen met gelijkaardige gevolgen van dien. Het verschil is echter dat verzoeker hier in BELGIË zijn broer heeft die voor zijn opvang kan instaan terwijl hij in OOSTENRIJK geen enkele vrienden, kennissen of familie heeft. Er is aldus een zeer duidelijke afhankelijkheidsband tussen verzoeker en diens broer. In deze context gaat het dus absoluut niet enkel om integratie die bevorderd kan worden door de aanwezigheid van zijn broer – hetgeen natuurlijk ook het geval is – maar vooral om de mogelijkheid om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Dit is voor verzoeker enkel mogelijk met behulp van zijn verblijfsgerechtigde broer in BELGIË en zou in OOSTENRIJK niet het geval zijn.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de afhankelijkheidsband van verzoeker ten opzichte van diens broer. Dit wordt niet grondig en in het licht van de huidige situatie onderzocht in de bestreden beslissing, hetgeen het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Deze is afhankelijkheidsband is immers wel degelijk aanwezig en wordt versterkt door de huidige opvangcrisis. Zonder zijn broer zou verzoeker op straat belanden en zijn basisbehoeften niet meer kunnen vervullen, hetgeen aldus duidelijk de afhankelijkheidsband aantoont.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 16(1) van de Verordening 604/2013, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is derhalve prima facie gegrond.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 *iuncto* artikel 3 van het EVRM en van artikel 47 *iuncto* de artikelen 1 en 35 van het Handvest.

Verzoeker zet zijn derde middel uiteen als volgt:

“Tegen een incorrecte “bijlage 26quater” is een beroep mogelijk voor de RvV.

Indien er evenwel nog geen ‘imminent gevaar’ is voor verwijdering, staat slechts een “gewone vordering tot schorsing met beroep tot nietigverklaring” open aan de verzoekende partij, hetgeen ook is gebeurd op 15 december 2022 en aanleiding gaf tot het dossier zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 285.432.

Dit beroep is evenwel niet opschortend ... hetgeen afdoende mag blijken uit de demarches van verweerder waarbij verzoekers op donderdag 2 februari 2023 waardoor verzoeker plots in een gesloten centrum wordt geplaatst met het oog op verwijdering naar Oostenrijk.

Terwijl hij in Oostenrijk in onmenselijke en vernederende omstandigheden zou terechtkomen wegens de opvangcrisis en de afwezigheid van zijn broer ten aanzien van wie hij een duidelijke afhankelijkheidsband heeft.

Zo n.a.v. onderhavig verzoek tot schorsing mits dringende voorlopige maatregelen in UDN niet tot effectieve schorsing van tenuitvoerlegging (en bijgevolg verwijdering van verzoeker van het grondgebied) wordt overgegaan, zal voor verzoeker géén daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM (in samenlezing met artikel 3 en 8 EVRM) alsook in de zin van artikel 47 Handvest (in samenlezing met artikel 1 en 7 Handvest), beschikbaar zijn.

Immers bij gebreke aan schorsing n.a.v. onderhavig verzoek wordt verzoeker verwijderd van het grondgebied, waarna de RvV in de procedure RvV 285.432 alsdan slechts tot een “gebrek aan belang” zal kunnen oordelen waardoor elk deugdelijk en effectief rechtsmiddel alsdan aan verzoeker wordt ontnomen.

Artikel 13 E.V.R.M. stelt nochtans:

“(…)”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“(…)”

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoeren, die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, «gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van artikel 16 en 17 Dublin-III-Verordening, artikel 8 EVRM, artikel 1 en 4 Handvest, artikel 51/5 Vw, de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zoals ontwikkeld in het beroep zoals ter griffie gekend onder rolnummer RvV 285.432. Het risico bestaat dat deze specifieke grieven niet worden onderzocht voordat verzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg zal bij gebreke aan schorsing in UDN ook artikel 47 van het Handvest geschonden zijn alsdan in samenlezing met artikel 1, 3, 4 en 7 van het Handvest.”

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat waar verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, hij deze bepaling niet als geschonden heeft aangeduid in het eerste middel van de oorspronkelijke vordering tot schorsing, zoals door hem ingediend op 15 december 2022. Evenmin wordt in de oorspronkelijke vordering een derde middel aangevoerd tegen de bestreden akte. In de mate dat verzoeker aldus de oorspronkelijke vordering tot schorsing uitbreidt, lijkt zijn handelswijze niet te verzoenen met het doel van de bij artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vorderen. Eén en ander zou er immers toe leiden dat de verzoeker, gebruik makende van de procedure van voorlopige maatregelen, zichzelf het recht toekent om een tweede maal een verzoek tot schorsing, zij het nu bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen. Zulks is echter, gelet op het bepaalde in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk uitgesloten. Artikel 39/82, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: “De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.” De Raad heeft in het kader van de onderhavige vordering slechts de bevoegdheid om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Hij moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verzonden via J-BOX op 15 december 2022.

De Raad merkt ten andere op dat verzoeker er met zijn betoog in het derde middel, zoals aangevoerd in zijn op 6 februari 2023 ingediende verzoekschrift, aan voorbijgaat dat het rechtsmiddel voorzien bij artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet er net toe strekt om, ter vrijwaring van de belangen van de vreemdeling, de versnelde behandeling van de reeds volgens de gewone procedure ingeleide vordering tot schorsing mogelijk te maken en op zich schorsende werking heeft. Indien, zoals *in casu*, het verzoek tot een versnelde behandeling van de reeds ingeleide vordering tot schorsing wordt ingewilligd en deze vordering

dus versneld wordt behandeld en afgedaan, kan er voor de Raad geen aanleiding zijn om, zoals verzoeker in zijn derde middel suggereert, met betrekking tot diezelfde vordering in een latere fase tot een “*gebrek aan belang*” te besluiten. Verzoeker toont niet aan dat hij met onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, met name de versnelde behandeling van de op 15 december 2022 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte, niet over een daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest beschikt.

2.2.4.3. Gelet op wat hoger wordt uiteengezet, zal de Raad zich in wat volgt beperken tot een onderzoek van de twee middelen die verzoeker heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift ingediend op 15 december 2022. Deze beide door verzoeker aangevoerde middelen worden voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder gezamenlijk behandeld.

2.2.4.4. Verzoeker zet in zijn eerste middel niet op concrete wijze uiteen hoe hij artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden acht. Zijn eerste middel is, wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk.

2.2.4.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.2.4.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

2.2.4.7. In zijn middelen betwist verzoeker nergens de pertinente vaststelling dat naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming in België bleek dat er een zogenaamde Eurodac-1-treffer geregistreerd was in Oostenrijk. De Belgische overheden vroegen daarom de Oostenrijkse instanties om verzoeker terug te nemen. De Oostenrijkse instanties stemden hiermee in op 25 oktober 2022. Bijgevolg paste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de vigerende regelgeving toe en concludeerde dat “*de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (...) aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013*”. Verzoeker geeft bij zijn uiteenzetting van de feiten weliswaar aan dat hij er niet van op de hoogte was dat hij in Oostenrijk op 4 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende “*aangezien hij dacht dat het louter om een politiecontrole ging*”, doch deze loutere bewering doet niets af aan voorgaande pertinente vaststelling.

2.2.4.8. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 16 van de Dublin III-Verordening heeft betrekking op “*afhankelijke personen*” en bepaalt het volgende:

“1. *Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.*
(...)”

In zijn tweede middel haalt verzoeker deze bepaling aan alsook “*de soevereiniteits- en humanitaire clausules uit artikel 17 van de Dublin III-Verordening*” en wijst hij erop dat zijn broer in België verblijft met een B-kaart, waarvan hij een fotokopie voegt bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), als subsidiair beschermde. Hij meent dat verweerder in de bestreden akte ten onrechte oordeelt dat er geen

afhankelijkheidsband bestaat tussen hem en zijn broer. Hij betoogt dat de afhankelijkheidsband ten aanzien van een familielid individueel en in de huidige context dient te worden beoordeeld en dat er sinds één jaar een ernstige opvangcrisis aan de gang is in België, ter staving waarvan hij enkele stukken voegt. Hij argumenteert dat hij zonder de hulp van zijn broer in België op straat terecht komt en niet meer in staat is zijn basisbehoeften te vervullen

In de bestreden akte wordt het volgende gesteld betreffende de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie met verzoekers broer:

“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We benadrukken hierbij dat de betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende familielid. Tot op heden werden in het kader van de asielprocedure van de betrokkene geen medische attesten of andere documenten aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat de betrokkene geen gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende familielid. Er kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.”

De Raad merkt vooreerst op dat de Uniewetgever in artikel 16 van de Dublin III-Verordening een expliciete en limitatieve opsomming heeft gemaakt van een aantal omstandigheden waarop de afhankelijkheid van de hulp van de in de lidstaat verblijvende personen, met name “*kind, broer of zus of ouder*”, dan wel van de hulp van de verzoeker om internationale bescherming, moet zijn gebaseerd. In dit artikel wordt bepaald dat de afhankelijkheid te wijten moet zijn aan “*een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd*”.

Verzoeker heeft geen bewijs aangeleverd van één of meer van deze omstandigheden in zijn hoofd of in hoofd van zijn broer, voor zover die van zijn hulp afhankelijk zou zijn. Verzoeker betwist ook niet dat hij ten aanzien van de bevoegde instanties geen gewag maakte van medische problemen waarmee hij of zijn broer zouden te kampen hebben, noch van enige afhankelijkheidsrelatie die tussen hem en zijn broer zou bestaan. In zoverre verzoeker betoogt dat de afhankelijkheidsrelatie met zijn broer erin gelegen is dat hij zonder de hulp van zijn broer op straat terecht komt en niet in de mogelijkheid is om in zijn basisbehoeften te voorzien, brengt hij geen elementen aan die verband houden met de hogervermelde criteria van artikel 16 van de Dublin III-Verordening en die de toepassing hiervan in zijn hoofd kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker, een gezonde volwassen man, maakt verder geenszins *in concreto* aannemelijk dat hij in België enkel kan overleven dankzij de hulp van zijn broer en dat hij zonder die hulp op straat zou terechtkomen en aldus zou worden geconfronteerd met de problemen waarvan melding wordt gemaakt in de stukken die hij voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 8a en 8b en 10a, 10b en 10c). Hij stelt dat hij van Fedasil de mededeling ontving dat er geen plaats meer is in het opvangcentrum voor hem. Het stuk dat hij ter staving hiervan bijbrengt vermeldt evenwel geen datum, noch verzoekers naam, noch andere gegevens op grond waarvan kan worden aangenomen dat de desbetreffende mededeling aan verzoeker is gericht (stukkenbundel verzoeker, stuk 9). Gelet op het feit dat verzoeker in België bij zijn broer kan verblijven en dienaangaande geen problemen meldt, kan bovendien niet worden ingezien waarom hij nood zou hebben

aan een opvangplaats binnen het netwerk van Fedasil. Verzoekers betoog dat hij bij terugkeer naar Oostenrijk geen beroep meer kan doen op de hulp van zijn verblijfsgerechtigde broer in België en het risico loopt om daar op straat te belanden, heeft in essentie betrekking op de door hem aangevoerde schendingen van de artikelen 1 en 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM, die *infra* onder punt 2.2.4.9. worden onderzocht.

2.2.4.9. Het door verzoeker in zijn eerste middel geschonden geachte artikel 1 van het Handvest luidt als volgt:

“De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.”

Het door verzoeker in zijn eerste middel geschonden geachte artikel 4 van het Handvest luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze laatste bepaling is inhoudelijk identiek aan artikel 3 van het EVRM, dat verzoeker in zijn eerste middel eveneens als geschonden aanvoert.

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* niet dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest, een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§ 91-93).

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of, in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Oostenrijk en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Oostenrijk.

Verzoeker betoogt in zijn eerste middel dat verweerder bij de beoordeling van de asielprocedure en de garanties die aan asielzoekers in Oostenrijk worden gegeven voornamelijk uitgaat van *“enkele selectieve vermeldingen uit het meest recente AIDA rapport”*, die volgens hem *“onvolledig en zeer selectief”* zijn. Hij merkt op dat daarnaast geen andere, recentere bronnen onderzocht worden *“om na te gaan of de garanties in Oostenrijk voldoende geboden worden”*, hetgeen volgens hem niet het geval is. Hij betoogt dat Oostenrijk wel degelijk kampt met een enorm plaatsgebrek in de opvanginfrastructuur, mede als gevolg van de enorme toestroom van Oekraïense vluchtelingen vorig jaar. Onder verwijzing naar meerdere persartikels, waaruit hij citeert, betoogt verzoeker dat er in Oostenrijk een gebrek aan opvangcapaciteit is voor verzoekers om internationale bescherming, waardoor vooral Syrische en Afghaanse mannen, waaronder hijzelf, het risico lopen om op straat te belanden (stukkenbundel verzoeker, stukken 6a-f). Verzoeker wijst erop dat hij in België bij zijn broer kan verblijven, maar dat hij zonder zijn broer op straat zou belanden, wat volgens hem aantoont dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen hen beiden. Verder wijst verzoeker nog op bemerkings die in het rapport van AIDA waarnaar verwezen wordt in de bestreden akte worden gemaakt bij de gezondheidszorg die in Oostenrijk geboden wordt aan verzoekers om internationale bescherming en die volgens hem te wensen overlaat.

De Raad merkt op dat waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift gewag maakt van een vrees om bij terugkeer naar Oostenrijk op straat te belanden door een gebrek aan opvangvoorzieningen, hij hier blijkens de bestreden akte geen melding van heeft gemaakt tijdens zijn gehoor in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde redenen die volgens hem zijn verzet tegen de overdracht aan Oostenrijk kunnen rechtvaardigen in de bestreden akte als volgt wordt gemotiveerd:

“De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn oudste broer er woont en hij direct bij hem in de zaak zou kunnen beginnen werken. Omwille van deze reden uitte hij eveneens bezwaar tegen een terugkeer naar Oostenrijk. Hij stelde in Oostenrijk geen enkel belang te hebben. Vooreerst dienen we hieromtrent te benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij er voorgelogen werd in verband met de vingerafdrukken. Hij stelde dat er een politiecontrole was, dat hij verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven en dat hij indien hij dat niet zou doen, riskeerde om teruggestuurd te worden naar Hongarije. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Tevens wensen we hieromtrent op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene verklaarde dat hij voorgelogen werd in verband met de vingerafdrukken. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Oostenrijk de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: “zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen”.

Verzoeker betwist niet dat hij ter gelegenheid van zijn gehoor in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen elementen heeft aangereikt die erop wijzen dat er in Oostenrijk “sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”.

Met betrekking tot de toegang tot de asielpprocedure in Oostenrijk en de opvangvoorzieningen aldaar, wordt in de bestreden akte het volgende gesteld:

“De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021

update”, laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublin Verordening 604/2013 terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. “Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria” (p. 56). Het rapport vermeldt tevens dat Dublin-terugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft. “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system” (p. 56).

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen. “Conditions in the reception centres of the federal provinces vary, but they have constantly improved along with the decrease of persons staying in the centres” (pp. 105-106). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (p. 106).

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg (“basic care”) vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. “Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures” (p. 89). In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding. “The agreement sets out the duties of the Federal State and the states and describes material reception conditions such as accommodation, food, health care, pocket money, clothes and school material, leisure activities, social and return assistance, by prescribing the amount for each.” (p. 88).

Het rapport meldt dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. “With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the “available possibilities”, and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act” (p. 35). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers hebben volgens het rapport in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing in praktijk toegang tot rechtsbijstand (p. 35).

We beamen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Uit de door verzoeker geciteerde berichtgeving over een dreigend plaatsgebrek voor asielzoekers in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als gevolg van de grote toestroom van Oekraïense vluchtelingen in de loop van 2022, waardoor een vijfduizendtal verzoekers van vooral Syrische en Afghaanse herkomst het risico liepen om op straat te slapen, kan niet blijken dat er in Oostenrijk actueel sprake is van tekortkomingen in het asielsysteem die structureel of systematisch van aard zijn en die dermate ernstig zijn dat *a priori* dient te worden aangenomen dat verzoekers om internationale bescherming, al dan niet met de Syrische of Afghaanse nationaliteit, een reëel risico lopen om in Oostenrijk te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit de aangehaalde informatie blijkt overigens dat de Oostenrijkse autoriteiten zich bewust zijn van het probleem en proactief handelen om er het hoofd aan te bieden. Nergens kan in deze informatie worden gelezen dat asielzoekers uit Syrië en Afghanistan in Oostenrijk actueel daadwerkelijk op straat terecht komen en in geen geval terecht kunnen in de opvangvoorzieningen van de overheid. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, wordt in het AIDA-rapport waarnaar verweerder in de bestreden akte verwijst reeds

melding gemaakt van het (dreigende) gebrek aan opvangcapaciteit als gevolg van de toename van het aantal asielaanvragen in 2021. Dit gegeven alsook het feit dat kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij bepaalde aspecten van de asielprocedure en de opvangsituatie in Oostenrijk is niet voldoende om te besluiten dat eventuele tekortkomingen kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen waaruit zou moeten worden afgeleid dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoeker toont met zijn betoog alvast niet met voldoende concrete gegevens aan dat deze occasionele tekortkomingen gelijkgesteld kunnen worden met systeemfouten. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat ook België een grote instroom aan asielzoekers heeft en problemen kent met betrekking tot de opvangcapaciteiten.

Zoals *supra* onder punt 2.2.4.8. reeds werd aangestipt, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zonder de hulp van zijn broer in België niet in staat is om in zijn basisbehoeften, waaronder huisvesting, te kunnen voorzien en dat hij bij overdracht aan Oostenrijk omwille van een bijzondere kwetsbaarheid een reëel risico loopt om op straat te belanden.

Noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie in verband met de opvangvoorzieningen in Oostenrijk, noch uit zijn verklaringen zoals die blijken uit de motieven van de bestreden akte en die door hem niet worden betwist, laat staan weerlegd, blijkt *prima facie* dat de overdracht naar Oostenrijk een schending van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 1 en 4 van het Handvest zou inhouden.

Verzoeker wijst er in zijn eerste middel verder op dat hij via Servië en Hongarije naar Oostenrijk is gevlucht en meent dat zijn vrees om vanuit Oostenrijk naar één van deze landen te worden teruggestuurd reëel is. Hij merkt op dat Oostenrijk zich wat betreft migratiebeleid aansluit bij landen als Servië en Hongarije en wijst erop dat deze landen recent een akkoord sloten om illegale migratie tegen te gaan. Onder verwijzing naar gevoegde persartikels, waaruit hij citeert, betoogt verzoeker dat het duidelijk is dat het politieke klimaat in Oostenrijk zich enorm kant tegen verzoekers om internationale bescherming.

De Raad merkt op dat de persartikels die verzoeker aanhaalt betrekking hebben op inspanningen van de genoemde landen om illegale migratie aan de grenzen tegen te houden en dat verzoeker, anders dan personen die via de buitengrenzen van de EU Oostenrijk trachten te bereiken, in het kader van de Dublin III-Verordening zal worden overgedragen aan Oostenrijk. *In casu* is geen sprake van een illegale grensovergang. Verzoekers situatie als een Dublin-terugkeerder kan geenszins gelijkgesteld worden met de situatie die wordt beschreven in de aangehaalde persartikels en die wordt geïllustreerd met de geplande samenwerking tussen de betrokken landen.

Specifiek voor de Dublin-terugkeerders stelt het AIDA-rapport wat volgt:

“Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria. In this case, the discontinued asylum procedure will be reopened as soon as they request for it at the BFA or the BVWG. If a final decision has already been taken on the asylum application upon return to Austria, the new asylum application will be processed as a subsequent asylum application. Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system.”

Hieruit blijkt dat asielzoekers die overgedragen worden aan Oostenrijk hun procedure kunnen verder zetten voor zover ze binnen de twee jaar na hun vertrek uit Oostenrijk worden overgedragen, hetgeen *in casu* het geval is. Zelfs indien hun procedure reeds beëindigd is, kunnen zij een nieuwe aanvraag indienen.

Verzoeker brengt geen ernstige en bewezen elementen of argumenten aan op basis waarvan dient te worden aangenomen dat hij bij overdracht aan Oostenrijk niet (opnieuw) toegang zal hebben tot de asielprocedure en dat Oostenrijk niet zal overgaan tot een gedegen onderzoek van zijn asielmotieven alvorens hem te verwijderen. De aangevoerde schending van *“het non-refoulementbeginsel, zoals vervat in artikel 3 EVRM en artikel 1 juncto artikel 33 VN-Vluchtelingenverdrag”* wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker in zijn eerste middel nog zonder meer verwijst naar de in het voormelde AIDA-rapport gemaakte bemerkingen met betrekking tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk, doet hij geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven van de bestreden akte:

“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud in goede gezondheid te verkeren. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn

verzoek om internationale bescherming voorsnog geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

De betrokkene verklaarde dat er in Oostenrijk geen medische diensten waren. Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. "The initial medical examination of asylum seekers after their initial admission to a reception centre (EAST or VQ) is usually conducted within 24 hours" (p. 114). Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. "Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance" (p. 114). Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen. "If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment" (p. 114). Het rapport vermeldt eveneens dat het aantal plaatsen voor asielzoekers met speciale noden, zoals een handicap, ernstige psychische ziektes, chronische ziektes, enz., tijdens de laatste jaren toegenomen is. In Wenen zijn er bijvoorbeeld mobiele teams van psychologen die therapie aanbieden aan mensen in de Basic Care faciliteiten (pp. 122-126).

Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in het geval van speciale noden."

2.2.4.10. Gelet op het voorgaande, heeft verzoeker geen schending van de artikelen 1 en 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch van de artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève, noch van artikel 16, § 1, van de Dublin III-Verordening. Verzoeker toont niet aan dat verweerder bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de motieven van de bestreden akte niet deugdelijk zouden zijn.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.5. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van de ernstige middelen, is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

S. WILLAERT